

Sygn. akt **VII U 2079/14**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Małgorzata Kowalska

Protokolant - starszy sekretarz sądowy Wioletta Wójtowicz

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2015 roku w Lublinie

sprawy P. Ł.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem na dalszy okres

na skutek odwołania P. Ł.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 1 września 2014 roku, znak:(...)

oddala odwołanie.

VII U 2079/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 1 września 2014 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w L., odmówił P. Ł. prawa do renty w związku z wypadkiem przy pracy, albowiem komisja lekarska Zakładu nie stwierdziła u wnioskodawcy niezdolności do pracy (decyzja – t. I, k. 103 akt rentowych).

P. Ł. wniósł od powyższej decyzji odwołanie, z którego wynika żądanie zmiany zaskarżonego rozstrzygnięcia poprzez ustalenie wnioskodawcy prawa do przedmiotowego świadczenia. Wskazał na wywołane wypadkiem schorzenia ortopedyczne, które nadal sprowadzają w jego ocenie niezdolność do pracy (k. 2-3a. s.).

W odpowiedzi na odwołanie pełnomocnik organu rentowego wniósł o jego oddalenie, argumentując, jak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

P. Ł. urodził się (...) W dniu 08.05.2008 r. ubezpieczony, będąc wówczas zatrudnionym w firmie (...) Sp. z o.o. w L. jako pracownik fizyczny, uległ wypadkowi przy pracy, polegającemu na zmiążdżenia lewej ręki.

W związku z powyższym wypadkiem ubezpieczony miał ustalone prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w okresie

do dnia 31 lipca 2014r. Prawo do renty zostało wstrzymane od dnia 1 sierpnia 2014 roku. Ponowny wniosek o rentę złożył w dniu 24 lipca 2014 roku. Decyzją z dnia 01.09.2014 r. odmówiono wnioskodawcy prawa do renty z powodu odzyskania zdolności do pracy.

Lekarz Orzecznik orzeczeniem z dnia 11 sierpnia 2014 r. uznał, że wnioskodawca jest nadal niezdolny do pracy, Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 27 sierpnia 2014 roku uznała brak niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Na tej podstawie została wydana zaskarżona decyzja.

Na etapie postępowania sądowego stan zdrowia wnioskodawcy, w aspekcie jego zdolności do pracy oraz jej związku ze wspomnianym wypadkiem, został poddany ocenie biegłego lekarza ortopedy.

W opinii z dnia 27 listopada 2014 r., po zapoznaniu się z dokumentacją, zebraniu bezpośredniego wywiadu oraz przeprowadzeniu badania wnioskodawcy biegły stwierdził ciężki uraz zmiążdżeniowy lewej ręki, ze złamaniem II i III kości śródrezcza rozległym rozerwaniem skóry okolicy promieniowej kciuka i nadgarstka oraz rozerwaniem mięśni kłębu kciuka, pourazowa dysfunkcja lewej ręki i uznał, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy w związku z wypadkiem z dnia 8 maja 2008 roku. Zdaniem biegłego funkcje chwytne lewej ręki są ograniczone jednak jest ona wykorzystywana np. do ubierania się.

W konkluzji biegli stwierdzili, że stan zdrowia badanego umożliwia mu podjęcia zatrudnienia zgodnego z posiadanymi kwalifikacjami, bowiem wnioskodawca jest praworęczny i rozszerzył swoje kwalifikacje zawodowe (opinie, k.16-18 a. s.).

Strony nie złożyły zastrzeżeń do treści opinii.

W ocenie sądu, przedłożona do sprawy opinia biegłego w dostateczny sposób wyjaśniły sporną kwestię zdolności ubezpieczonego do pracy. Opinia ta została poprzedzona obszernym wywiadem – biegły odniósł się do całokształtu schorzeń ubezpieczonego oraz towarzyszących im objawów. Przeprowadził także badanie przedmiotowe wnioskodawcy zgodnie ze swoją specjalnością.

Wnioski biegłego są wyczerpujące, logiczne, a przez to przekonujące i sąd te wnioski w całości podzielił.

Odwołanie jest bezzasadne.

W myśl art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 30 października 2002 r.

o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2009 r., nr 167, poz. 1322 ze zm., „ustawa wypadkowa”) przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS, z uwzględnieniem przepisów tej ustawy, przewidujących modyfikację, z których najistotniejszą jest to, że świadczenia

z ubezpieczenia wypadkowego przysługują niezależnie od długości okresu ubezpieczenia wypadkowego oraz bez względu na datę powstania niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową.

W zasadniczym jednak zakresie, dotyczącym samej istoty niezdolności do pracy, zastosowanie mają przepisy ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm., „ustawa o FUS”).

Tak więc, zgodnie z art. 12 ust. 1 ustawy o FUS niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej

z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Z kolei art. 13 ostatnio wymienionej ustawy stanowi, że przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się: stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia

i rehabilitacji, a także możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Należy podkreślić, że dla ustalenia prawa do przedmiotowego świadczenia niezbędne jest kumulatywne istnienie niezdolności do pracy oraz związku tej niezdolności z wypadkiem lub chorobą zawodową. W przypadku „ogólnej” niezdolności do pracy istnieje możliwość ubiegania się o rentę określoną w art. 57 ustawy o FUS.

P. Ł. jest zatrudniony w salonie (...) - a przyjmuje pojazdy do serwisowania, przekwalifikował się w związku z inwalidztwem i na tym stanowisku może zdaniem biegłego pracować jak i na stanowiskach nie wymagających pełnej sprawności obu rąk. Bezspornie występujące u wnioskodawcy schorzenie lewej ręki nie występuje w nasileniu, eliminującym możliwość kontynuowania dalszego zatrudnienia.

Mając powyższe na względzie, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 1 orzeczono, jak w wyroku.